

אלעזר.

דאמר רבי אלעזר: מנין לזובח בהמה למרקולים, שהוא חייב מיתה, על אף שעבודתו של מרקוליס היא בדרך בזיון לסוקלו באבנים, וזה עבדו בדרך כבוד, בזביחת בהמה, שהיא שלא כדרך עבודתו, ומנין שגם אופן זה חייב עליה מיתה?

דכתיב: "ולא יזבחו עוד את זבוחיהם". אם אינו ענין לעבודה כדרכה, דכבר נפקא לן לעבודת מרקוליס בסקילה כדרכה מ"פן תדרוש לאלהיהם לאמר — איכה יעבדו הגוים האלה את אלהיהם ואעשה כן גם אני", תנהו ענין לעבודה של מרקוליס שלא כדרכה, בזביחה! (9)

ואם כן יקשה, איך נדרוש מהפסוק "ולא יזבחו עוד" לאזהרה לשוחט קדשים בחוץ, והרי הוא נצרך ללמד שחייב גם על עבודה שלא כדרכה בעבודה זרה?

ומתריצין: **אמר רבה: מקרא זה מלמד בשני אופנים:**

קרי ביה "ולא יזבחו את זבוחיהם" והיא אזהרה לשוחט קדשים בחוץ, שנכתב סמוך לאותה פרשה.

וקרי ביה נמי "ולא עוד את זבוחיהם", ללמד שהזובח למרקוליס חייב מיתה, על אף שעובדה שלא כדרכה.

ומקשינן: זהרי אכתי אי אפשר ללמוד מפסוק זה אזהרה לשוחט קדשים בחוץ מ"ולא יזבחו", שהרי **מיבעי ליה לכדתניא:**

עד כאן, עד הפסוק "ולא יזבחו", שנאמר לגבי עונש כרת בשחיתת חוץ ובהעלאת חוץ, הוא, הכתוב, מדבר בקדשים שהקדישן בשעת איסור הבמות, והיינו, משהוקם המשכן ונאסרה העבודה בבמות, והקריבן בשעת איסור הבמות.

וההכרח לומר שבקדשים אלו מדבר הכתוב, שהרי **עונשן אמור כאן, שנאמר "ואל פתח"** קו-ב **אהל מועד לא הביאו — ונכרת".**

אזהרה מנלן? **דכתיב "השמר לך פן תעלה עולותיך בכל מקום אשר תראה. כי אם במקום אשר יבחר ה'".**

ואין הכתוב, עד כה, מדבר בזבחים שהוקדשו לפני הקמת המשכן, בזמן היתר הבמות.

את ראית התוס' מהסוגיא במכות. וראה עוד בע"ב.

9. רש"י בסנהדרין [ס, ב] ביאר שדוקא על שחיטה זריקה והקטרה חייב בעבודה זרה שלא כדרכה, אך לא בקבלה והולכה שלא מצינו שהם עבודות הנעשות לשם עבודה זרה.

ובכסף משנה [פ"ג מע"ז ה"ג] כתב שמקבל לעבודה זרה שלא כדרכה פטור משום שבקבלתו

שלוקה עליה. [ואף שרק במכות מוכח שדעת רבנן שקרבן טעון אזהרה, מכל מקום נקבעו דברי ריש לקיש על משנתנו שבה מבואר שכך גם דעת רבי, וראה משמר הלויים סימן קנ].

ובשור"ת רע"א [תנינא קיח] מבואר שגם לדעת רש"י קרבן אינו כמיתה ומלקות שאי אפשר לענוש אלא אם קדמה אזהרה, רק "שהתורה נתנה סימן דבאותן עבירות שיש לאו יש קרבן, וכשאיין לאו אין קרבן", עי"ש שדחה